

νάποδα. Ἐμεῖς θὰ τραβήξωμεν ὅλον τὸν μπελά, καὶ ἂν συμβῇ κανένα ἐμπόδιο, ἐμεῖς θὰ τὴν πάθωμε.

— Αὐτὸ εἶνε βέβαιον, ἀλλὰ τί; εἶπε φιλοσοφικῶς ὁ Πιεδούσης, ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε στρατηγοὶ ἢ ἀξιωματικοί, καὶ οἱ κτύποι ξεσποῦν φυσικὰ εἰς τὸ κεφάλι τῶν στρατιωτῶν. Ἀρκετὰ ἐφλουάρησαμε, γέρω μου, ἡ μισὴ ἐκτύπησε καὶ τώρα εἶνε ἡ ὥρα ν' ἀρχίσωμε τὴν φρουρά μας.

Ὁ Πήγασος δὲν εἶπε πλέον λέξιν, καὶ οἱ δύο ἀστυνομικοὶ πρᾶκτορες ἐπλησίασαν ἡρέμα πρὸς τὴν φυλακὴν, ἠκολούθησαν κατὰ μῆκος τὸν τοῖχον τοῦ περιβόλου, καὶ ἐσταμάτησαν, συμφώνως τῇ ληφθείσῃ διαταγῇ, δέκα βήματα μακρὰν τῆς θύρας. Ἐκεῖ ἐκρύφθησαν ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ ὑψηλοῦ τοῖχου, ἐφ' οὗ ἐστηρίχθησαν, καὶ περιέμενον, ἀκίνητοι, σιωπηλοὶ καὶ προσεκτικοί.

Τὸ ψῦχος, ἦτο δριμύ, ἡ χιών μάλιστα ἐπιπτε λεπτή.

Ὁ φρουρὸς εἶχεν ἀποσυρθῇ ἐν τῇ σκοπιᾷ αὐτοῦ, ἀφοῦ δὲ νυκτώσῃ οἱ διαβάται εἶνε σπάνιοι ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου Μαζὰς.

Τοῦναντίον, ἐν τῇ ἐξόδῳ τῆς ὁδοῦ Λυῶν παρετηρεῖτο μεγάλη κίνησις ἀφότου προσήγγιζεν ἡ ἀφίξις τῶν ἀμαξοστοιχιῶν τῆς ἐσπέρας.

Αἱ ὑπ' ἐνοίκιον ἀμαξαί, πλήρεις ἀποσκευῶν, τὰ ἰδιωτικὰ ὀχήματα, τὰ λεωφορεῖα ἐφθانون σωρηδὸν ἐκ τοῦ μέρους τῆς Βαστίλλης, ἀφινον πρὸς τ' ἀριστερὰ τὸ Μαζὰς, καὶ ἐλάμβανον τὴν πρὸς τὸν σταθμὸν ἄγουσαν τραχεῖαν ἀνωφέρειαν· ἀλλὰ δὲ ἀμαξαὶ ἐπανήρχοντο, ἀφοῦ ἀφῆσαν εἰς τὸν σταθμὸν τοὺς ἐπιβάτας αὐτῶν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἀναχωροῦσιν εὐχαρίστως διὰ τὴν Ἰταλίαν ἢ διὰ τὸ Μόναχον, εἰς τρόπον ὥστε ἡ αὐλὴ τοῦ σταθμοῦ καὶ αἱ πρὸς αὐτὴν ἄγουσαι ὁδοὶ ἐβρίθον κόσμου.

— Εἶνε ἀνόητος αὐτὸς ὁ Τολβιάκ! ἐψιθύρισε ὁ Πιεδούσης, ἐμποδιζόμενος ἐν τῇ κατοπτεύσει του ἐκ τῆς ἀδικόπου ταύτης κινήσεως. Ὅταν νὰ μὴν ἠμποροῦσε νὰ διαλέξῃ μίαν ἄλλην ὥρα διὰ νὰ βάλῃ τὸ χεῖρ τὸν βουβό του.

Ἀληθῶς, αὐτὸς τε καὶ ὁ σύντροφός αὐτοῦ εἶχον μεγάλην δυσκολίαν νὰ παρακολουθῶσι διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰς διαφόρους ἀμαξίας, αἵτινες διήρχοντο πρὸ αὐτῶν. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ αἱ ἀμαξαὶ αὗται δὲν διηθύνοντο ὅλαι πρὸς ἓν μέρος, δὲν ἔτρεχον τὸν κίνδυνον ν' ἀπατηθῶσι, δι' ὃ περιέμενον, ἀνευ πολλῆς ἀνησυχίας, τὴν ἐμφάνησιν τῆς ἀγγελθείσης ἀμαξίας.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ σταθμοῦ ἐσήμανε τὰ τρία τέταρτα, ἡ δὲ κίνησις ἠῤῥῆσεν ἔτι μᾶλλον, διότι ἡ ἀμαξοστοιχία ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ καὶ οἱ βραδύναντες ἐφθانون πανταχόθεν.

Παρήλθον δέκα λεπτά, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ὁ δείκτης τοῦ ὥρολογίου ἐφθανεν εἰς τὸν ἀριθμὸν ἑνδεκα, ἀμαξά τις ἔστρεψε πρὸς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Λυῶν, καὶ ἐσταμάτησε πλησίον τοῦ τοῖχου, δέκα

βήματα μακρὰν τῆς θύρας, καὶ συνεπῶς εἴκοσι βήματα μακρὰν τῶν κλητήρων.

— Αὐτὸς εἶνε, ἐψιθύρισε ὁ Πιεδούσης. Διακρίνω τὸ χρῶμα τῆς κάσας, ἀλλὰ γνωρίζω τὸ ἄλογον... Μοῦ φαίνεται ὅμως πῶς ὁ ἀμαξῆς δὲν φορεῖ τὸ γουνερικό του ὅπως πρὸ ὀλίγου... Ἐπρεπε νὰ καθαρίσῃ καλὰ τὰ φανάρια του, τὸ ζῶν. . . τὰ ὁποῖα δὲν φωτίζουν σχεδὸν καθόλου.

— Καὶ ποῖος ἄλλος θέλεις νὰ εἶνε ἂν δὲν εἶνε ὁ Τολβιάκ; εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Πήγασος. Μήπως κανεὶς ἄλλος θὰ διασκέδαζε νὰ σταματήσῃ ἀντίκρου στὴ φυλακὴ;

Ὁ Πιεδούσης ἦτο βεβαίως τῆς ἰδίας μετὰ τοῦ συντρόφου του γνώμης, διότι ἐσιώπησεν.

Ἐσήμανεν ἡ ὁγδόη. Ἡ μικρὰ θύρα ἠνεώχθη καὶ, ἐπανεκλείσθη ἀμέσως.

Εἰς δεσμοφύλαξ ὤθησεν ἔξω τὸ βωδόν. [Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Ἡ Προϊσταμένη εἶχεν εἰς τὴν Γαλιάν φίλους, ἀπεκρίθη, τινὲς τῶν ὁποίων ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν στρατιωτικῶν φορητῶν νοσοκομείων. Δὲν ἦτο τὸσον δύσκολον πρᾶγμα νὰ εὗρῃ θέσιν ἐν αὐτοῖς. Ἡ κοινωνία ἠδυνήθη νὰ μὲ χρησιμοποίησιν ἐνταῦθα. Ἡ χεὶρ μου εἶνε ἐπίσης ἐλαφρὰ καὶ ἐπιτηδεῖα ὥς καὶ ἡ τῆς ἐντιμωτέρας γυναικός, οἱ δὲ λόγοι μου ἐξ ἴσου παραμυθητικοὶ καὶ γλυκεῖς διὰ τοὺς δυστυχεῖς.

Συγχρόνως διὰ τοῦ δακτύλου ἐδείκνυε τὸ δωματίον ὅπου κατέκειντο οἱ τραυματαῖ.

— Μάλιστα, τόσον γλυκεῖς, ὅσον θὰ ἦσαν καὶ ἂν ἔχαιρον τὴν καλλιτέραν περὶ ἀρετῆς φήμην, ἐπανελάθε. Καὶ ἂν μία σφαῖρα θέσῃ τέρμα εἰς τὸ σταδίον μου, ἀκόμη καλλιτέρον! Ἡ κοινωνία ἐφθηνά θ' ἀπαλλαγῇ ἐμοῦ.

Διέμενε σιωπηλὴ καὶ σκεπτικὴ, θεωμένη τὰ λείψανα τῆς ἐτοιμοσθέντου πυρᾶς, ὡς ἂν διέβλεπεν ἐν αὐτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ βίου της.

Ἡ στοιχειωδὲς φιλανθρωπία ὑπηγόρευεν ἀπολύτως νὰ τῇ ἔλεγον ὀλίγας γλυκεῖας λέξεις.

Ἡ Χάρις ἐσκέφθη . . . προὐχώρησε κατὰ ἓν βῆμα . . . καὶ ἔστη, εὐροῦσα ἐν τέλει ὅ,τι ἐξήτει, τοῦτέστι τὴν ἀγροικότεραν ὅλων τῶν φράσεων, ἧς ἀνθρώπινον πλάσμα δύναται ν' ἀποτείνῃ εἰς ὁμοίον του:

— Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ πράξω τι ὑπὲρ ὑμῶν . . . ; εἶπε καὶ ἐσίγησε χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν αὐτήν.

Ἡ δεσποινὶς Βράδον ἐπίστευεν ὅτι εἶχε προσενηχθῇ ὡς οἶόν τε συμπαιθῶς πρὸς τὴν δυστυχὴ γυναῖκα, ἧτις τοσοῦτον τὴν εἶχε συνδράμει καὶ προστατεύσει.

Ἡ νοσοκόμος ἀνήγειρε τὴν ὥραιαν κε-

φαλὴν της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ἐπέστρεψε πρὸς τὰ τῆς φιλανθρωπίας καθήκοντά της.

— Ἡ δεσποινὶς Βράδον νομίζω ὅτι ἠδύνατο νὰ μοὶ θλιψῇ τὴν χεῖρα . . . ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτήν.

Καὶ ἡ Χάρις ὁμοίως ἐσκέφθη ἐνδομύχως ὅτι ὤφειλε νὰ τὸ πράξῃ, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ στενοχωρία της ἦτο μεγάλη καὶ ἡ ἀγωνία της πραγματικὴ.

— Τί δύνασθε νὰ πράξῃτε ὑπὲρ ἐμοῦ; ἀνέκραξεν ἡ Μέρση, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησίαζε νὰ διασκελίσῃ τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

Ἡ ψυχρὰ λεπτότης τῆς συντρόφου της τὴν ἐξώθησεν εἰς νέον παροδικὸν παροξυσμόν.

— Δύνασθε νὰ κάμῃτε, ὥστε νὰ μὴ ἦμαι πλέον ἐγώ; Δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε τὸ ὄνομα καὶ τὴν θέσιν ἀμολύντου γυναικός; Ἀχ! ἐὰν εἶχον ἐγὼ τὰς μετρίας τῆς ζωῆς σας ἐλπίδας! . . . Ἐὰν εἶχον, μεθ' ὅλον τὸ ἀβέβαιον μέλλον σας, τὸ ἐντιμον παρόν σας. . . !

Ἐθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της.

— Ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχω! εἶπε. Μείνατε ἐδῶ, ἐπανελάθεν, ἐν ὅσῳ ἐγὼ θ' ἀσχοληθῶ εἰς τὰ καθήκοντά μου. Μεταβαίνω νὰ ἴδω ἐὰν ἀπεστέγνωσαν τὰ ἐνδύματά σας, διότι δὲν πρέπει νὰ φορῇτε ἐπὶ πολὺ τὰ ἰδικά μου.

Ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἅμα εἰπούσα τὰς μελαγχολικὰς ταύτας λέξεις . . . μετὰ τόσον θελκτικὸν τόνον καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης πικρίας λεχθείσας· ἀλλὰ παρετήρησεν ὅτι ὁ συνήθης κρότος ὃν ἐποίει ἡ βροχὴ ἐπὶ τῶν ὑελωμάτων τοῦ παραθύρου δὲν ἠκούετο πλέον.

Ἐπανῆλθε τότε ἐπὶ τῶν βημάτων της, καὶ λησμονοῦσα τὴν σύστασιν τοῦ λοχαγοῦ, ἤνοιξε τὸ ξύλινον παραθυρόφυλλον καὶ εἶδε πρὸς τὰ ἔξω.

Γ'

Ὁ πρωσικὸς μύδρος.

Ὁ σελήνη ὑψοῦτο κακαλυμμένη ἀπὸ παχέα νέφη εἰς τὸν θυελλώδη οὐρανόν· ἡ βροχὴ εἶχεν ὄντως παύσει, ἀλλὰ συγχρόνως ἡ εὐμενὴς σκοτία, ἧτις ἀπέκρυπτε τὴν θέσιν τῶν Γάλλων ἀπὸ τῶν Γερμανῶν προσκόπων, διελύετο ἐπίσης, τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν ἐσκέφθη ποσῶς ἡ Μέρση. Εἶπε μόνον καθ' ἑαυτήν ὅτι μετὰ τινὰς ὥρας, ἐὰν οὐδὲν δυσάρεστον ἐπῆρχετο, ἡ νέα Ἀγγλίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν της.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἀκόμη θ' ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα.

Καὶ μὲ τὰς σκέψεις ταύτας ἐν νῷ ἐμελλε νὰ ἐπανακλείσῃ τὸ παράθυρον.

Ἀλλὰ πρὶν ἡ προλάβῃ νὰ τὸ πράξῃ, ἀντήχησε τρομερὰ τηλεβόλου βολή, ὁμοιάζουσα ὡς ἂν εἰ ἐρρίφθη ἀπὸ τῶν ἐμπροσθοφυλακῶν κατὰ τῆς καλύβης, τὴν δὲ πρώτην σχεδὸν ἀμέσως ἐπηκολούθησε δευτέρα ἐκπυρσοκρότησις ἐγγυτέρω.

Ἡ Μέρση ἀφῆκεν, ὡς εἶχε, τὸ παρα-
θυρόφυλλον ἡμίκληστον καὶ ἤκουε.

Τρίτη βολή, ἔτι ἐγγυτέρω, ἐβρόντησεν.

Ἡ Χάρις, περίτρομος, ἐπλησίασε πρὸς
τὸ παράθυρον.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν.

— Εἶνε τὰ σημεῖα τῶν προσεγγιζού-
σων προφυλακῶν, ἀπήντησεν ἡρέμα ἡ νο-
σοκόμος.

— Μήπως ὑπάρχει κίνδυνος; ... μήπως
ἐπέρχονται οἱ Πρῶσοι;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπήντησεν
ὁ ἱατρός Σουρβίλ, ὅστις, ἀνυψώσας τὸ
θυροπαραπέτασμα ἐπροχώρησεν ἐντὸς τοῦ
δωματίου.

— Οἱ Πρῶσοι ἔρχονται καθ' ἡμῶν,
εἶπεν, οἱ δὲ πρόσκοποι τῶν δὲν θ' ἀπέ-
χωσι πολὺ ἐντεῦθεν.

Ἡ Χάρις κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἡ-
τις εὗρίσκετο πλησίον τῆς, τρέμουσα καθ'
ὅλον τὸ σῶμά της.

Ἡ Μέρση ἔτρεξεν ἔμπροσθεν τοῦ ἱα-
τροῦ.

— Θὰ ὑπερασπίσωμεν τὰς θέσεις μας;
τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ ἱατρός Σουρβίλ ἐταπεινώσας τὴν κε-
φαλὴν μὲ ὕψος δυσοίωνον.

— Ἀδύνατον, ἐψιθύρισε, δὲν ἔχομεν
δυνάμεις... Εἴμεθα εἰς πρὸς δέκα.

Ὁ ὀξύς ἤχος τῶν Γαλλικῶν σαλπίν-
γων ἠκούσθη τότε.

— Σημαίνουν τὴν ὑποχώρησιν, ἐπεῖ-
πεν ὁ ἱατρός. Ὁ λοχαγὸς δὲν εἶνε ἐκ
τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες σκέπον-
ται δις διὰ πρῆγμα, ὅπερ ὀφείλουν νὰ
πραξοῦν ἀμέσως. Τώρα ἂς λάβωμεν φρον-
τίδα περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Πρέπει ἐντὸς
πέντε λεπτῶν νὰ ἤμεθα ἔξω ἀπ' ἐδῶ.

Ἀντήχησεν ὁ βρόμος πρώτης συμ-
ποροτήσεως.

Ἡ Γερμανικὴ ἔμπροσθοφυλακὴ εἶχε
προσβάλει τὴν Γαλλικὴν.

Ἡ Χάρις ἐδράξατο πτήσσουσα τοῦ
βραχίονος τοῦ ἱατροῦ.

— Παραλάβετε με μαζί σας! ... ἀνέ-
κραξεν. Ἀχ! κύριε, ὑπέφερα τόσα ἀπὸ
τοὺς Πρῶσους! ... Μὴ με ἐγκαταλείπητε
τόρα ὅτε φθάνουν.

Ὁ χειρουργὸς ἀνταπεκρίθη ἀμέσως πρὸς
τὸ ὕψος τῆς κρυσίμου στιγμῆς.

Θεὶς τὴν χεῖρα τῆς ὥραιας Ἀγγλίδος
ἐπὶ τοῦ στήθους του:

— Ἡ καρδιά ἐνός Γάλλου, εἶπε, πάλ-
λει ὑπὸ τὴν χεῖρά σας! Ἡ ἀφοσίωσις
ἐνός Γάλλου σὰς προστατεύει.

Ἡ κεφαλὴ τῆς Χάριτος ἐκκλινεν ἐπὶ
τοῦ ὤμου του.

Ὁ Σουρβίλ ἐπίστευεν εἰς ὅ,τι ἔλεγεν,
ἀλλὰ σκεφθεὶς ὅτι ὑπῆρχον ἐκεῖ δύο γυ-
ναῖκες, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ
μέρος ἐνθα ἵστατο ἡ Μέρση, ὡς ἵνα τῇ
υπομνήσῃ ὅτι εἶχε καὶ δεύτερον διαθέ-
σιμον ὦμον, ὅπως τὸν θέσῃ εἰς τὴν διά-
θεσίν της. Ἦτο καὶ ἐκείνη θελκτικω-
τάτη.

Ἐλησμόνει ὅτι τὸ δωμάτιον εὗρίσκετο
βεβυθισμένον εἰς πλήρη σκοτίαν καὶ ὅτι
τὸ θωπευτικὸν πρὸς τὴν Μέρσην βλέμμα
του ἀπώλετο μάτην.

Ἄλλως τε ἐκείνη σχεδὸν οὐδὲ προ-
σεῖχεν εἰς τὸν ἱατρὸν, ἀλλ' ἐσκέπετο
τοὺς δυστυχεῖς τραυματίας, οἵτινες ἡγ-
νῶν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Ἀνεκάλεσεν ὅθεν ἡρέμα τὸν ἱατρὸν
εἰς συναίσθησιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἐ-
παγγέλματός του.

— Τί θὰ κάμωμεν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ
τραυματίας; ἠρώτησεν.

Ὁ Σουρβίλ ὕψωσε τὸν ὦμόν του... ἐ-
κείνον ὅστις ἔμενεν ἐλεύθερος.

— Τοὺς εἰς καλλιτέραν κατάστασιν
εὗρισκομένους δυνάμεθα νὰ παραλάβωμεν,
εἶπεν, ἀλλὰ τοὺς λοιποὺς δυστυχῶς πρέ-
πει νὰ τοὺς ἀφήσωμεν. Ἀτομικῶς ὑμεῖς
μὴ φοβησθε τίποτε, ἀγαπητὴ κυρία.
Ἐχει πάντοτε δι' ὑμᾶς θέσιν εἰς τὴν
σκευοφόρον ἄμαξαν.

— Καὶ δι' ἐμὲ ἐπίσης; ἠρώτησεν ἡ
Χάρις διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς.

Ὁ προστάτης βραχίων τοῦ ἱατροῦ πε-
ριέβαλε τὴν λεπτοφυᾶ ὀσφύν της καὶ ἀ-
πήντησε δι' ἐκφραστικῆς θλίψεως αὐτῆς.

— Πρέπει πράγματι νὰ φροντίσῃτε περὶ
τῆς νέας ταύτης κυρίας, εἶπεν ἡ Μέρση,
ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἡ θέσις μου εἶνε μετὰ
τῶν ἀνδρῶν, τοὺς ὁποίους ἀφίνετε ὀπίσω.

Ἡ Χάρις ἤκουε μετὰ τρόμου.

— Σκεφθῆτε τί ριψοκινδυνεύετε, εἶπε,
μένουσα ἐνταῦθα.

Ἡ Μέρση τῇ ἔδειξε τὸ σημεῖον, ὅπερ
ἔφερεν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος.

— Μὴ ἔχετε οὐδένα φόβον δι' ἐμὲ, ἀ-
πήντησεν, ὁ ἐρυθροὺς σταυρὸς θὰ μὲ προ-
στατεύσῃ.

Κρότος τυμπάνων εἰδοποίησε τὸν πε-
ριποιητικὸν ἱατρὸν ὅτι ὤφειλε ν' ἀναλάβῃ
τὴν θέσιν του ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ φορητοῦ
νοσοκομείου, ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀναβο-
λῆς.

Ὡδήγησε τὴν Χάριτα εἰς τινὰ ἔδραν
καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς καρδίας του τὰς δύο
χεῖρας τῆς νεαρᾶς γυναικός, τὴν φορὰν
ταύτην, ὅπως τῇ ζητήσῃ συγγνώμην διὰ
βραχεῖαν ἀπουσίαν.

— Περιμένετε ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψω νὰ
σὰς παραλάβω, εἶπε. Μὴ φοβησθε τίποτε,
θελκτικῇ μου φιλῇ, ἀναλογιζομένη ὅτι ὁ
Σουρβίλ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ὅτι εἶνε
ὅλως ἀφωσιωμένος ὑμῖν!

Ἐλησμόνησεν ἅπαξ ἔτι τὴν σκοτίαν καὶ
διηύθυνε νέον τρυφερόν βλέμμα ἀφώνου
ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν θελκτικὴν του φί-
λην.

— Μετ' ὀλίγον! ἀνέκραξεν.

Ἡσπᾶσθη τὴν χεῖρά της καὶ ἐξῆλθε.

Μόλις εἶχεν ὀπισθὲν του καταπέσει τὸ
παχὺ τοῦ θυροπαραπετάσματος ὕψασμα,
τρομερὰ συμπτωσοκρότησις ἀντήχησεν, ἣν
ἀμέσως ἐπηκολούθησε κανονοβολισμός.

Εἰς μύδρος ἐξεράγη εἰς τὸ μέσον ἀκρι-
βῶς τοῦ μικροῦ κήπου τῆς καλύβης εἰς
ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πα-
ραθύρου.

Ἡ Χάρις ἔπεσε γονυπετῆς καὶ κατὰ-
τρομος ὅλην.

Ἡ Μέρση τὸυνκντίον, χωρὶς οὐδ' ἐπὶ
στιγμὴν ν' ἀπολέσῃ τὸ ἐφ' ἑαυτῆς κράτος,
ἔβη πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἡ σελήνη ὑψώθη, εἶπεν, ὥστε οἱ
Πρῶσοι δύνανται τώρα νὰ κανονοβολή-
σωσι τὸ χωρίον.

Ἡ Χάρις ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς ζητοῦσα
βοήθειαν.

— Φυγαδεύσατέ με! ἀνέκραξε. Θὰ μεί-
νωμεν ἐδῶ διὰ νὰ φονευθῶμεν;...

Ἄλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ διεκόπη,
βλέπουσα τὴν νοσοκόμον ἵσταμένην ἀκί-
νητον παρὰ τὸ παράθυρον, ἐνῶ εἰς τὸ φῶς
τῆς σελήνης διεγράφετο τὸ σχῆμα τοῦ
σώματός της.

— Εἴθε λοιπὸν ἀπὸ σίδηρον; ἔκραξε.
Τίποτε δὲν σὰς τρομάζει;

Ἡ Μέρση ὑπεμειδίασε θλιβερώς.

— Διὰ τί θὰ ἐφοβούμην τὸν θάνατον;
ἀπήντησε. Καὶ ποῖος λόγος μὲ κρατεῖ εἰς
τὴν ζωὴν;

Βολὴ τηλεβόλου διέσεισεν ἐκ δευτέρου
τὴν καλύβην, συγχρόνως δ' ἐξεράγη καὶ
δεύτερος μύδρος εἰς τὴν αὐλὴν πρὸς τὴν
ἐτέραν ἄκραν τῆς οἰκοδομῆς.

Ἐξάλλος ἐκ τοῦ κρότου τῆς ἐκρήξεως,
ἀλλόφρων ἐκ τρόμου, καθ' ὅσον ὁ κίνδυνος
ἐφαίνετο ἐγγύτερον ἀπειλῶν τὴν ἀθλίαν
τῆς καλύβης οἰκοδομήν, ἡ Χάρις συνέ-
πλεξε τὰς χεῖράς της περὶ τοὺς πόδας τῆς
νοσοκόμου, λησμονοῦσα ὅτι αὐτῆς ταύ-
της τῆς γυναικὸς πρὸ πέντε λεπτῶν δὲν
ἤθελεν οὔτε τὴν χεῖρα νὰ ἐγγίσῃ.

— Ποῦ δύναται τις νὰ τεθῇ ἐν περισ-
σοτέρᾳ ἀσφαλείᾳ; ἀνέκραξε, ποῦ νὰ κρυβῶ;

— Πῶς θέλετε νὰ σὰς εἴπω ποῦ θὰ
πέσῃ ὁ προσεχὴς μύδρος; ἀπήντησεν ἡσύ-
χως ἡ Μέρση.

Ἡ γενναία στάσις τῆς γυναικὸς ταύ-
της ἔλεγέ τις ὅτι ἐδιπλασίαζε τὸν τρόμον
τῆς συντροφῆς της.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ.

Τὸ ἐσχάτως ἐκδοθὲν «*Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον*
καὶ *Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν*» τοῦ σεβαστοῦ ἐκδό-
του κ. Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὁμολογουμένως εἶνε τὸ
κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, διότι ἐν αὐτῷ εὗρίσκει
τις περὶ τὰς δέκα ὥραιας διατριβὰς τοῦ ἐκδότου κ.
Ἀσωπίου, καὶ πολλὰς ἄλλας σπουδαιότητας τῶν ἐν
τοῖς γράμμασι διακρινόμενων. Ἐκ τοῦ *Ἡμερολο-
γίου τῶν Κυριῶν*, ἀποσπᾶμεν τὸ κατωτέρω κατα-
χωριζόμενον ἀρχαίας υποθέσεως διήγημα κατὰ γλα-
φυρὰν μετὰφρασιν τῆς εὐπαιδευτοῦ κ. Α.Γ. Πρινάρη,
ὡς δείγμα τῆς φιλοκάλου μερίμνης καὶ καλαισθησίας
τῶν ἐν τῷ *Ἀττικῷ Ἡμερολόγιῳ* καταχωριζομένων
ἔργων.

Σ. τ. Δ.

ΙΟΥΔΙΟΥ ΔΕΜΕΤΡ

ΕΛΛΗΝ

Ἀρχαίας υποθέσεως διήγημα.

Ἦτο πολὺ ὠχρὰ καὶ λίαν ἀδύνατος ὡς
εὐθραυστος κάλαμος, μολονότι δεκαπεν-
ταετίς, ἡ μικρὰ Ἑλληνοθύγατη τοῦ στρα-
τηγῶ Θεμιστοκλέους. Ἄλλ' οἱ μεγάλοι
αὐτῆς διακυεῖς ὀφθαλμοὶ ἀντηνᾶκλων γεν-
ναιοφροσύνης, ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ παιδικοῦ
μετώπου της ἄλλως ἐμφαινομένην, καὶ
διάπυρον ψυχὴν, ἥτις ἐνεφώλευεν εἰς τὰ
ἄβρᾶ αὐτῆς στέρνα.